

Arrest

nr. 134 298 van 28 november 2014
in de zaak RvV x / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
Stationsstraat 34
8020 OOSTKAMP

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HUYSMAN loco advocaat P. DELODDER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgisch-Ossetische origine. U bent geboren in Tshinvali in Zuid-Ossetië.

Uw vader werd in 1995 gedood door een Russische militair.

U nam weerwraak en vermoordde deze persoon in 1999.

De Russische autoriteiten vroegen aan de Georgische overheid een onderzoek te voeren.

U ontvluchtte in 2000 uw land van herkomst en vroeg in meerdere Europese landen (o.a. Tsjechië, Oostenrijk, Zwitserland, Duitsland, Frankrijk, de Baltische Staten, Denemarken, Italië) onder een valse naam asiel aan.

Zo vroeg u op 25/09/2003 onder de valse naam A.G. voor de eerste maal asiel aan in België. Volgens de Dublin- II reglementering werd uw asielaanvraag toen overgenomen door de Oostenrijkse autoriteiten.

In 2011 verbleef u in België en keerde u met IOM naar Georgië terug. U verbleef in Ruisi in de regio Kareli.

Na enkele maanden reisde u naar Letland waar u op 26/12/2011 een asielaanvraag indiende.

In april 2012 keerde u vanuit Letland vrijwillig met IOM terug naar Georgië. U verbleef terug in Ruisi.

De situatie in Ruisi was heel moeilijk omwille van de nabijheid van Russische en Ossetische militairen. Die kwamen naar het dorp om dorpingen te ontvoeren en dan af te persen en smeergeld te vragen, om vee te stelen, om de landbouwgronden met omheiningen in te palmen zodat jullie niks meer konden planten, en om vrouwen te verkrachten.

De Georgische overheid bood jullie geen bescherming.

Met de hulp van een lid van de politieke partij the National Movement richtten jullie in het dorp een guerillagroep op om jullie te beschermen.

Jullie wilden aan Russisch-Ossetische kant ook mensen ontvoeren om die dan om te ruilen met ontvoerde dorpingen.

Jullie werden echter de herfst van 2013 door Georgische veiligheidsdiensten aangevallen uit vrees dat jullie een coup wilden plegen. Twintig leden van de guerillagroep werden opgepakt en vijf – waaronder u – konden ontsnappen.

U ontvluchtte uw land van herkomst en kwam naar België waar u op 24/12/2013 uw tweede asielaanvraag indiende onder uw echte naam Z.M..

Omdat u zich op de voorziene dag niet aanbood bij het CGVS voor uw gehoor nam het CGVS op 26/03/2014 een weigeringsbeslissing.

Op 7/10/2014 vroeg u voor de derde maal asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten nadat uit de gevangenis van Leuven-Centraal was overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3-6; DVZ 2de AA vragenlijst pt. 3.3 & 3.5, verklaring pt. 10 & 40) dat u van april 2012 tot november 2013 in het dorp Ruisi in de regio Kareli van Georgië verbleef.

U werd geviseerd door de Georgische autoriteiten toen u samen met andere dorpingen een guerillagroep oprichtte om het dorp te beschermen tegen de invallen van Russische en Ossetische militairen.

Er moet echter worden vastgesteld dat uw verklaringen niet weten te overtuigen en niet te rijmen vallen met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd).

Uit deze informatie blijkt dat tijdens het Georgisch – Russisch conflict in de zomer van 2008 Russische troepen op 14/08/2008 Ruisi zijn binnengedrongen waarna ze zich terugtrokken.

In het onderhandelde vredesakkoord was de president Medvedev akkoord gegaan om voor 10/10/2008 de Russische troepen terug te trekken van het Georgisch grondgebied. Het Russische leger had echter rond Zuid-Ossetië een 'buffer zone' opgericht, i.e. ze bleven de militaire controle uitvoeren op Georgisch grondgebied grenzend aan Zuid-Ossetië.

Het is in deze 'buffer zone' dat Ossetische bendes na oktober 2008 de grens bleven oversteken om Georgische dorpingen in het grensgebied te beroven.

Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat Ruisi niet gelegen is in de 'buffer zone'.

Bijgevolg is uw bewering (CGVS p. 3 & 6) dat in de periode april 2012 tot november 2013 Russische en Ossetische militairen naar Ruisi kwamen om dorpingen te ontvoeren, om vee te stelen, om omheiningen in het dorp te plaatsen, om de landbouwgronden met omheiningen in te palmen, en om vrouwen te verkrachten, waarvan u stelt dat dit laatste bijna dagelijks gebeurde, compleet onaannemelijk.

U stelt ook (CGVS p. 4 & 6) dat Russisch-Ossetische bendes uit Zuid-Ossetië andere dorpen nabij Ruisi beroven maar kan slechts één dorp bij naam benoemen, m.n. Urbrisi. Aangezien Urbrisi, zoals blijkt uit bovenvermelde informatie, zich ten zuiden van Ruisi bevindt en aldus evenmin in de 'buffer zone' rond de Zuid-Ossetische grens gelegen is, is ook deze bewering onaannemelijk.

Gevraagd naar de huidige situatie in Ruisi stelt u (CGVS p. 4) dat de Russische militairen op het punt staan het dorp in te nemen en dat dit misschien al gebeurd is.

Gevraagd of vooraleer de Russische militairen zich nabij Ruisi opstelden er al andere dorpen waren ingenomen, beaamt u dit en verklaart u dat het dorp Ditsi in 2012 door de Russen werd ingenomen.

Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat de Russische troepen zich weliswaar vlakbij Ditsi bevinden maar dat ze dit dorp niet hebben ingenomen.

Het is niet aannemelijk dat indien u daadwerkelijk in een gebied verbleef waar dorpen door Russische militairen werden belaagd en waarover in de Georgische media werd gerapporteerd, u niet zou weten dat een nabij gelegen Georgisch dorp al dan niet in Russische handen is gevallen.

Gevraagd naar de namen van de dorpelingen die in Ruisi werden ontvoerd door milities uit Zuid-Ossetië stelt u (CGVS p. 6) zich dit niet meer te herinneren.

U stelt verder dat er dorpelingen uit Ruisi werden ontvoerd die nu nog steeds vermist zijn, die dood werden teruggevonden, of die als slaaf werden gebruikt maar kan wederom geen namen geven.

Het is compleet ongeloofwaardig dat een persoon die zich inzet om de inwoners van zijn dorp te beschermen tegen ontvoeringen en berovingen, geen van de beweerde slachtoffers bij naam kan noemen.

Evenzo is het compleet ongeloofwaardig dat u weliswaar stelt (CGVS p. 5-6) dat er zich nog Georgische dorpen ten noorden van Ruisi bevinden waar er ook inwoners werden ontvoerd door Russisch-Ossetische milities, maar dat u geen van deze dorpen bij naam kan noemen.

Ter verschoning van uw gebrek aan kennis verklaart u (CGVS p. 6) dat u slechts drie jaar in Ruisi heeft gewoond en daardoor de namen van de omliggende dorpen en de namen van de slachtoffers zich niet meer kan herinneren, hetgeen uiteraard absurd is.

Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken mag immers worden verwacht dat een asielzoeker in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt.

Wat betreft de guerillagroepering waarvan u lid was in Ruisi stelde u bij de DVZ (zie 2de AA vragenlijst DVZ pt. 3.5) dat in de herfst van 2013 vijftien leden werden gearresteerd en dat de resterende vijf, waaronder u, konden vluchten.

Voor het CGVS (CGVS p. 7) verklaart u daarentegen dat er toen twintig leden werden opgepakt.

Deze vaststellingen ondermijnen niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas maar ondermijnen ook uw bewering als zou u effectief voor een lange periode - u stelt dat u drie jaar in Ruisi heeft verbleven - naar Georgië zijn teruggekeerd.

In het kader hiervan moet worden opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat u bij de DVZ in het kader van uw tweede asielaanvraag stelde (2de AA verklaring pt. 14-15) dat u in mei 2013 in Tbilisi officieel huwde met uw vrouw N., maar dat u bij bevraging voor het CGVS (3de AA CGVS p. 2) verklaart dat u in 2012 met haar huwde en verder niet kan concretiseren in welke maand dit plaatsvond.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat de problematiek waarom u in 2000 uw land van herkomst ontvluchtte (u doodde een Russisch militair) niet meer aan de orde is aangezien u verklaart (2de AA DVZ verklaring pt. 26) dat u in 2012 vrijwillig naar Georgië bent teruggekeerd nadat u had vernomen dat uw toenmalige problemen waren opgelost.

Het feit dat u bij terugkeer in uw land van herkomst een internationaal paspoort bij de bevoegde Georgische autoriteiten bekam (CGVS p. 3) toont ook aan dat u toen niet werd geviséerd door uw autoriteiten.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 november 2014 de schending aan van schending van "de Vreemdelingenwet", van "de Conventie van Genève" en "het redelijkheids-, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel".

Hij meent dat hij duidelijk onder het begrip vluchteling valt en "dat de door hem ondergane vervolging wel degelijk valt onder het begrip vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie".

Waar in de beslissing van de commissaris-generaal gesteld wordt dat de verblijfplaats van verzoeker te Ruisi ten zuiden van de bufferzone -en aldus in veilig gebied- bevindt, gaat dit volgens verzoeker "bijzonder kort door de bocht, zeker gelet op de relatief kleine afstand tussen bv. de rand van het dorp Ditsi alwaar de Russische militairen zich wel zouden bevinden (cfr infra) en het dorp Ruisi (alwaar

verzoeker verbleef)", wat aldus verzoeker "in vogelvlucht hoogstens +/- 15-20km" zal zijn, "waardoor het bijgevolg weldegelijk geloofwaardig is dat er op sommige momenten invallen zijn in Ruisi".

Verzoeker wijst er op dat hij ook nooit beweerd heeft dat de Russische militairen het dorp Ruisi effectief hebben ingenomen en dat er rekening mee moet worden gehouden "dat het eerder aannemelijk is dat de Russische militairen zich niet aan de grenzen van de bufferzone houden, dan dat ze zich er wel aan houden..."

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker verklaart dat de Russische militairen het dorp Ditsi zouden hebben ingenomen, terwijl uit de informatie blijkt dat het dorp nog niet werd ingenomen, doch dat de Russische militairen wel tot vlakbij Ditsi zijn opgerukt, legt verzoeker uit dat hij "deze informatie heeft vernomen en niet zelf heeft vastgesteld" en dat hierin "geenszins een argument (kan) worden gevonden als zou verzoeker geen geloofwaardig asielverhaal hebben, omdat verzoeker niet op de kilometer juist weet tot waar de Russische militairen zijn opgerukt".

Volgens verzoeker schendt de commissaris-generaal bijgevolg het redelijkheids-, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, "waar hij de asielaanvraag afwijst zonder daarbij rekening te houden met het asielverhaal zelf, de motiveringen ten gronde en de stukken die door verzoeker ter hoorzitting werden neergelegd", terwijl "tal van gegevens (werden) meegedeeld die gemakkelijk verifieerbaar zijn in het kader van een verder onderzoek, zodat het zomaar negeren van deze afgeleverde informatie meteen het redelijkheids-, zorgvuldigheids-, en evenredigheidsbeginsel schendt".

Verzoeker voert de schending aan van artikel 52 en 48/3 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967.

Volgens verzoeker houden zijn problemen ook verband met de criteria vastgelegd in artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet, aangezien hij vreest voor "zijn fysieke integriteit".

Wat artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing "geen enkele motivering heeft gegeven voor de weigering van de subsidiaire bescherming"; hij stelt dat de commissaris-generaal "geen enkele nadere argumentatie/motivering" geeft en enkel verwijst naar het feit het niet realistisch wordt geacht dat verzoeker in de periode 2012-2013 in het dorp Ruisi heeft verbleven.

Verzoeker benadrukt dat hij afkomstig is uit Zuid-Ossetië, dat er aldaar in grote gebieden een gewapend conflict bestaat zeker in de streek van Tshinvali, van waar hij afkomstig is.

Hij besluit dat "het voor verzoeker geenszins mogelijk is terug te keren naar zijn geboortestreek". Volgens hem is de situatie in Zuid-Ossetië "dermate onduidelijk en onvlambaar, dat minstens op degelijke wijze dient geargumenteed te worden waarom aan personen uit die regio geen subsidiaire bescherming dient te worden toegekend".

Hij verwijst naar de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de Russische troepen inderdaad zijn opgerukt naar de rand van het dorp Ditsi en dat er aldus sprake is van "een gewelddadige situatie in die regio, waarvan verzoeker afkomstig is". Hij meent dat er "daarnaast geen veilig alternatief geboden (kan) worden in Zuid-Ossetië voor verzoeker, zodoende minstens aan verzoeker de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend".

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan

een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien

(i) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Russische troepen tijdens het Georgisch-Russisch conflict in de zomer van 2008, op 14 augustus 2008, Ruisi zijn binnengedrongen waarna ze zich terugtrokken, dat in het onderhandelde vredesakkoord president Medvedev akkoord was gegaan om vóór 10 oktober 2008 de Russische troepen terug te trekken van het Georgisch grondgebied, dat het Russische leger rond Zuid-Ossetië een "bufferzone" had opgericht en dat in deze "buffer zone" Ossetische bendes na oktober 2008 de grens bleven oversteken om Georgische dorpingen in het grensgebied te beroven;

(ii) verzoekers bewering (zie het verhoorverslag van 22 oktober 2014, p. 3, 6) dat in de periode april 2012 tot november 2013 Russische en Ossetische militairen naar Ruisi kwamen om dorpingen te ontvoeren, om vee te stelen, om omheiningen in het dorp te plaatsen, om de landbouwgronden met omheiningen in te palmen, en om vrouwen te verkrachten, waarvan hij stelde dat dit laatste bijna dagelijks gebeurde, niet strookt met voornoemde informatie, gezien Ruisi niet gelegen is in de "bufferzone";

(iii) verzoeker verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 4, 6) dat Russisch-Ossetische bendes uit Zuid-Ossetië andere dorpen nabij Ruisi beroven, maar slechts één dorp bij naam kan benoemen, zijnde Urbrisi, dat volgens bovenvermelde informatie zich ten zuiden van Ruisi bevindt en aldus evenmin in de "buffer zone" rond de Zuid-Ossetische grens gelegen is;

(iv) verzoeker stelde (zie het verhoorverslag, p. 4) dat de Russische militairen op het punt staan Ruisi in te nemen en dat dit misschien al gebeurd is en tevens aangaf dat er al andere dorpen waren ingenomen vooraleer de Russische militairen zich nabij Ruisi opstelden, en dat het dorp Ditsi in 2012 door de Russen werd ingenomen, terwijl uit voornoemde informatie blijkt dat de Russische troepen zich weliswaar vlakbij Ditsi bevinden maar dat ze dit dorp niet hebben ingenomen;

(v) verzoeker, gevraagd naar de namen van de dorpingen die in Ruisi werden ontvoerd door milities uit Zuid-Ossetië, verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 6) zich dit niet meer te herinneren;

(vi) verzoeker geen namen kon geven van dorpingen uit Ruisi die zouden zijn ontvoerd en nog steeds vermist zouden zijn, die dood zouden zijn teruggevonden, of die als slaaf zouden zijn gebruikt;

(vii) verzoeker stelde (zie het verhoorverslag, p. 5, 6) dat er zich nog Georgische dorpen ten noorden van Ruisi bevinden waar er ook inwoners werden ontvoerd door Russisch-Ossetische militieën, maar geen van deze dorpen bij naam kon noemen;

(viii) wat betreft de guerillagroepering waarvan hij lid was in Ruisi bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie "vragenlijst" van 31 januari 2014, vraag 3.5) verklaarde dat in de herfst van 2013 vijftien leden werden gearresteerd en dat de resterende vijf, waaronder hijzelf, konden vluchten, maar op het Commissariaat-generaal stelde (zie het verhoorverslag, p. 7) dat er toen twintig leden werden opgepakt;

(ix) verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde (zie verklaring van 3 januari 2014, vraag 14,15) dat hij in mei 2013 in Tbilisi officieel huwde met zijn vrouw N., terwijl hij op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 2) verklaarde dat hij in 2012 met haar huwde maar verder niet kon concretiseren in welke maand dit plaatsvond;

(x) uit verzoekers verklaringen blijkt dat de problematiek waarom hij in 2000 zijn land van herkomst ontvluchtte niet meer aan de orde is aangezien hij verklaarde (zie verklaring van 3 januari 2014, vraag 26) dat hij in 2012 vrijwillig naar Georgië is teruggekeerd nadat hij had vernomen dat zijn toenmalige problemen waren opgelost en aangezien hij bij terugkeer in zijn land van herkomst een internationaal paspoort bij de bevoegde Georgische autoriteiten bekam (zie het verhoorverslag, p. 3).

Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op *"de relatief kleine afstand tussen bv. de rand van het dorp Ditsi alwaar de Russische militairen zich wel zouden bevinden (cfr infra) en het dorp Ruisi (alwaar verzoeker verbleef)"*, wat aldus verzoeker *"in vogelvlucht hoogstens +/- 15-20km"* zal zijn, *"waardoor het bijgevolg weldegelijk geloofwaardig is dat er op sommige momenten invallen zijn in Ruisi"*, benadrukt wordt dat verzoeker nooit beweerd heeft dat de Russische militairen het dorp Ruisi effectief hebben ingenomen en aanvoert dat er rekening mee moet worden gehouden *"dat het eerder aannemelijk is dat de Russische militairen zich niet aan de grenzen van de bufferzone houden, dan dat ze zich er wel aan houden..."*, stelt de Raad vast dat deze enkele beweringen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uit de informatie (zie "COI Case" van 24 oktober 2014) door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt Ruisi niet gelegen is in de "bufferzone" (*"Le village de Ruisi n'était, lui, pas compris dans cette zone tampon et les troupes russes l'avaient quitté avant le 10 octobre 2008 déjà"; "Il n'a pas été mentionné que de tels incidents aient eu lieu ailleurs, en-dehors cette zone strictement frontalière, au-delà de l'ancienne zone tampon"*).

Aangaande de verklaring van verzoeker dat de Russische militairen het dorp Ditsi zouden hebben ingenomen, terwijl uit voornoemde informatie blijkt dat de Russische troepen zich weliswaar vlakbij Ditsi bevinden maar dat ze dit dorp niet hebben ingenomen, legt verzoeker in zijn verzoekschrift uit dat hij *"deze informatie heeft vernomen en niet zelf heeft vastgesteld"* en dat hierin *"geenszins een argument (kan) worden gevonden als zou verzoeker geen geloofwaardig asiolverhaal hebben, omdat verzoeker niet op de kilometer juist weet tot waar de Russische militairen zijn opgerukt"*.

De Raad antwoordt dat het echter geenszins aannemelijk is dat verzoeker daadwerkelijk in een gebied zou hebben verbleven waar dorpen door Russische militairen werden belaagd en waarover in de Georgische media werd gerapporteerd, doch niet zou weten dat een nabij gelegen Georgisch dorp al dan niet in Russische handen is gevallen, temeer gezien verzoeker samen met andere dorpelingen een guerillagroep zou hebben opgericht om zijn dorp te beschermen tegen de invallen van Russische en Ossetische militairen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De beweringen in het verzoekschrift dat de situatie in Zuid-Ossetië “*dermate onduidelijk en ontvlambaar*” is, dat de bestreden beslissing stelt dat de Russische troepen inderdaad zijn opgerukt naar de rand van het dorp Ditsi en dat er aldus sprake is van “*een gewelddadige situatie in die regio, waarvan verzoeker afkomstig is*” , tonen geenszins aan dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE